

1
omkring 1990.

★ Notater om Poul Christensen

- Han havde alle eksemplerne bag sig, ikke som garanti, noget der i almindelig forstand bruges, ~~ikke~~ men som noget der er til stede, noget indbygget, et vilkår. Der er her ikke tale om at lægge noget bag sig, men om at opleve en baggrund, noget eksemplarisk, noget at sammenligne sig med.

- Det sker at stor fylde, det der nærmer sig det helt store, navnlig hvis udtrykket er opåfaldende og kompromisløst, tjener et indre billede - balsamerer sig selv, man ser ikke skoven for bare træer. Det tidløse tilhører ikke tiden, men er i tiden. og derfor svarer at få øje på.

- Det er ligetil at galoppere afsted når man ikke kender de store eksempler. kravene bliver for overkommelige og gode anslag indtager for næst det vanteste liges karakter - hvad man ikke ved for man ikke undt af. Men man for undt senere, gennemslagskraften og svarene fra om verden aftager, for den producerende selv på ufordrøelig vis. Det kan da blive nødvendigt at skyde skylden på tiden der skifter og dermed lægges grundem til den stivnede reaktion der indtræder når øjeblikket svigter og udtrykket, så at sige, bliver overladt til sig selv; hvad er der så tilbage

- Jo mere den direkte nød elimineres i vor del af verden og jo mere billedkunsten stiger i verslig an-

2

seelse, des heftigere vaser ambitionerne så de næste
overskygger den egentlige motivation. Følgerne af
den kunstneriske virksomheds spildprodukter, anseelse,
ry og berømmelse, bliver det der stræbes efter. Er man
ikke noget på verdens vilkår, er eksitansen tvivlsom.
Kan man derimod hægte sig på det i øjeblikket kne-
sætte udtryk, selv dets mere ydre fremtrædelsesform,
begynder man at være til. Om man forstår eller har
nogen oplevelse af grundene til øjeblikkets udtryk, (som
jo altid er relevante nok) er mindre væsentlig, bare man
kan følge hovedstrømmens signalement, er der noget
at bygge på.

Uden egentlig trussel; ingen gåen sin egen vej
kan siges at være truet i højere grad end forhed,
tværtimod, men angsten for at skille sig ud, synes
paradoksalt at være stigende i en tid der har strit
individualitet som dogme. Individualismen er blevet
en massebevægelse, der fortynder de oprindelige inten-
tioner i en omfattende strøm af parafraser eller
variationer af det ydre.

• ~~Et~~ eksempel på billedets lange vej, som også er
historisk og filosofisk betinget, det er også en slags
litteratur, men det afgørende i dette tilfælde er det
sort-hvide, et billedkunstnerisk forhold som lever som
men med de overnævnte og fører frem til synlighed.
Harde den billedkunstneriske synlighed ikke været så stærk
som her, havde historie, filosofi og litteratur holdt sit
budskab for sig selv.

Billedkunsten i sig selv er budskabet, først og fremmest ikke blot og bart "fremfører" af et indhold, men et sprog der lever på egne betingelser

- I øjeblikket lægges vægten på indholdet, er de relevante ud fra tidens kriterier er billedet værdifuldt, er det tidsmæssigt - filosofisk intakt, er det et godt billede. Det er en vildfarelse, billedkunsten kvalificer indholdet, som ordløs sproglig realitet der vil leve ^{og} sit liv, selv når den ~~indholdsmæssige motivation~~ ^{fabrik, motivation} er blegnet. Alexanderlaget er blevet en mennesketommel, der er vel også nok.

- Det er ikke nødvendigt at kende Blicher eller H. C. Andersen for at blive grebet af Povl Christensens billeder. Han elskede litteraturen, levede med den, men på grund af billedsprogets kraft blev udtrykket udvidet til noget mere alment og omfattende, billede på dramaet; mennesket i verden.

- Nok så megen hengivelse i og brug af det billedkunstneriske sprogs midler gør i sig selv ingen kunst, der er ikke tale om kunstgreb, men det er nødvendigt at vide at forhold som rytme, proportion, spidst, rundt, koldt, varmt o. s. v. eksisterer. Talent er at være eet med sproget.

- "Drømmekvadet": ikke at forglemme. P. C.'s oplevelse og fortolkning af rummet. Temaet er jo figurer i rummet - fra trange trykkende rum føres vi ud på heder og sletter, igennem sømpe og tornkrat under anvende skyer og via optårnede skymasser til rummets

4.

uendelighed — og videre til helvedets dyb og til paradiset, højt oppe.

Reliefetsningerne til „Drømmekvædet“, ægte store nordiske beretning om prøvelser, barmhjertighed og forløsningshåb hører til de dejligste billeder jeg kender om vores vilkår og håb — „... ikke, hva!“